

streekmuseum elsloo

een afrondend onderzoek naar de
uitbreiding van het museum

coen eggen | februari 2013

inhoud

de aanleiding en de opdracht

context

de onderzoeksopdracht

samenvatting

conclusie

bronnen en colofon

de aanleiding en de opdracht

Het streekmuseum in Elsloo, dat ruim een halve eeuw geleden gevestigd werd in het onder een dak liggende pand Op de Berg 4 en 5, werd in 1976 uitgebreid met het ernaast gelegen Op de Berg 6. De beide panden hebben geen rechtstreeks verbinding met elkaar, anders dan via de gezamenlijke binnenplaats. Bij de panden hoort een tuin die in de oorspronkelijke situatie een moestuin annex huisweitje was, maar na de restauratie en uitbreiding van 1976 de status van siertuin kreeg. Aan de binnenplaatskant werd een keermuur opgetrokken in baksteen en natuursteen, inclusief een toegangstrap.

In 1999 werd achter no. 4 een ruimte aangebouwd, grenzend aan de nieuwe muur van de tuin.

Inmiddels is het museum, na ettelijke wisselingen in inhoudelijke oriëntatie, op het punt aanbeland waarop de status van door de Nederlandse Museum Vereniging erkend museum niet langer te verwezenlijken is in de bestaande gebouwelijke opzet.

Het museum hanteert als 'ondertitel' Volkskundig museum voor het Maasland, waarmee de ambitie om een echt streekmuseum te zijn wordt onderstreept. Naast de materiële volkscultuur wordt een zwaar accent gelegd op de immateriële volkscultuur. Dat versterkt het museum aanzienlijk in zijn maatschappelijke positie en relevantie.

Dat alles heeft al enkele jaren geleden geleid tot het kenbaar maken van de wens uit te breiden. Die wens is neergelegd bij de Gemeente Stein, die immers eigenaar is van het complex, maar uit hoofde van haar taken ook de eerst aangesprokene is in de te volgen procedure. Om die te volgen procedure op een juiste wijze te doorlopen en tot resultaat te laten leiden zijn een aantal onderzoeken gedaan die in het onderhavige rapport samengevat worden en aangevuld tot een totaaloverzicht van alle aspecten die een rol spelen.

Reeds uitgevoerd onderzoek is getoetst en waar nodig besproken met de uitvoerenden. Dat geldt ook voor de feitelijke plannen zoals die door de architect zijn uitgewerkt. Hierna zal telkens de onderzoeksvraag zoals die is gesteld door de Gemeente Stein, na consultatie van de eigen gemeentelijke afdelingen maar ook de omwonenden, deels verenigd in een kritische groep 'Bunker Nee', en mede gebaseerd op een eerder uitgevoerde cultuurhistorische verkenning door de auteur dezes, beantwoord worden.

Overigens zal deze rapportage zo beknopt mogelijk zijn: bestaande stukken worden niet uitvoerig geciteerd. Volstaan zal worden met een verwijzing omdat alle gememoreerde stukken openbaar zijn.

Ook worden niet opnieuw foto's toegevoegd.

context

De nederzetting Elsloo, waarvan het kasteel en het na de aanleg van het Julianakanaal bewaard gebleven deel van het oude dorp de kern vormen, ligt strategisch op de kiezelrijke helling aan de oostkant van de Maas. Die ligging zorgde in het verleden ook voor de nodige welvaart, gerelateerd aan Maasscheepvaart. De Schippersbeurs, waarvan overigens niet echt aangetoond is dat het pand daadwerkelijk die functie had, is binnen die ligging het meest markante gebouw.

De beide gekoppelde pandjes Op de Berg 4 en 5, waarin het streekmuseum aanvankelijk begon, hebben geen relatie tot de schippersbeurs, dat wel als naamgever van het toen gevestigde bescheiden museum is gebruikt.

De directe aanleiding voor de stichting van het museum waren de vele opgravingen naar de Bandkeramische cultuur die toen in Elsloo en omgeving plaatsvonden. Het verdwijnen van oude samenlevingsvormen en de daarbij horende ambachten vormden vanaf het begin de andere poot van het museum. Daarbij zij aangekend dat de Maasstreek een duidelijke eigen cultuur had, met eigen uitingsvormen, die een museum rechtvaardigden.

De eerste decennia van het bestaan van het in 1959 geopende museum kenmerken zich door een typische oudheidkamersfeer: er werd vrij ongeremd en niet-selectief verzameld, en navenant gepresenteerd. Daarin kwam verandering toen in 1976 Op de Berg 6 bij het museum werd betrokken, hetgeen meteen ook het verdwijnen van een in de tuin staand houten noodgebouw betekende. Het museum is toen heringericht en de collecties zijn gesystematiseerd. Dat proces werd intensiever aangepakt toen het museum tussen 1979 en 1982 deel uitmaakte van een streekconservariaat met de musea in Beek en Valkenburg.

Het museum kreeg een eigen conservator die het klaarspeelde om van het Streekmuseum het eerste museum in Limburg te maken dat zijn collectie volledig geautomatiseerd had. De thematische collecties groeiden explosief, en daarmee ook de ruimtenood.

De jaren 90 van de 20ste eeuw laten een grote terugval in het beheer zien, waarna eind van dat decennium begonnen werd met de professionalisering die op dit moment geleid heeft tot een stevig gegroundvest museum. Vanwege forse accentverschuivingen in de collecties en een sterk toegenomen maatschappelijke functie is de huidige huisvesting niet langer adequaat voor het ontvangen van publiek en dan met name ook groepen, het geven van voorlichting en houden van lezingen, en het presenteren van de verzamelingen.

Dat is de reden voor de wens het gebouwencomplex uit te breiden. Gegeven het feit dat het museum in een beschermd dorpsgezicht ligt betekent dat wel de noodzaak een en ander zorgvuldig in te passen in de bestaande situatie.

De instrumenten die de daarvoor noodzakelijke toetsing mogelijk maken zijn grotendeels voorhanden. In de bijlage zullen alle relevante beleidsstukken en recente onderzoeksstudies die geraadpleegd zijn voor dit onderzoek opgesomd worden.

In dat kader zijn ook de Strategische Toekomstvisie 2011-2021 van de Gemeente Stein op de positie in ruimere zin, alsook de vigerende Welzijnsnota en de Cultuurnota 2006-2009 betrokken.

Uit alle stukken blijkt een gefundeerde aandacht voor Cultureel erfgoed en daar binnen ook de in de gemeente aanwezige musea, het Archeologie Museum in Stein en het Streekmuseum in Elsloo.

Vanuit het museum zijn daar aan toegevoegd het beleidsplan 2012-2017 en gegevens omtrent bezoekersaantallen/groepen.

Geen van deze stukken conflicteert met de wens en de noodzaak tot uitbreiding van het museum.

de onderzoeksoopdracht

Er is het nodige onderzoek reeds uitgevoerd, maar er staan ook nog enkele nieuwe vragen open. In dit rapport wordt bestaand onderzoek nog een keer tegen het licht gehouden, waarbij randvoorwaarden die al vastliggen niet ter discussie gesteld worden. Er vindt wel een toets plaats t.a.v de juistheid van de daarop genomen beslissingen.

Het betreft de vragen 1 en 2 uit de opdracht, de vragen 3 en 4 zijn nieuw, en geformuleerd in onderling overleg tussen gemeente en omwonenden, in samenspraak met de onderzoeker.

Achtereenvolgens betreft dat de volgende vragen:

**1. Hoe en in welke mate is de uitbreiding van het Streekmuseum conform het huidige bouwplan een aanvulling c.q. ondermijning van het historische karakter van het Streekmuseum c.q. het historische dorpsgezicht?
Kortom: Welke aspecten van de uitbreiding hebben een positieve en welke aspecten hebben een negatieve bijdrage op het karakter van het historische dorpsgezicht?**

De panden Op de Berg 4 – 6 hebben de status van rijksmonument, en maken deel uit van een beschermd dorpsgezicht. De begrenzing daarvan is de oude kern met de aanloopstraat en het gebied rond het kasteel.

Binnen dat beschermd dorpsgezicht heeft de tuin in het bestemmingsplan, dat uiteraard ten volle rekening houdt met de beschermde status, de bestemming ‘maatschappelijke doeleinden’. Daarbij is de relatie tot de functie van de gebouwen die als museum in gebruik zijn essentieel. Dat laat onverlet dat het bestemmingsplan geen bebouwing toelaat. Inmiddels wordt er gewerkt aan een bestemmingsplanwijziging zodat er wel gebouwd kan worden. De formele procedure daarvoor wordt opgestart.

De bouwplannen, voorgelegd aan de Welstandscommissie, de Monumentencommissie, en aan het overleg van het Steunpunt Archeologie en Monumentenzorg bij het Huis voor de Kunsten Limburg in Roermond waarin RCE, Provincie en gemeenten samenwerken. Dat leidde tot een verklaring van geen bezwaar, waarbij wel is aangetekend dat de Gemeente Stein nadrukkelijk moet verklaren in de toekomst ter plekke, d.w.z. in de tuin, niet verder te zullen bouwen. Op basis van deze bevindingen en naar aanleiding van gesprekken met omwonenden is aanvullend een ruimtelijke onderbouwing geschreven, in voorbereiding op de te doorlopen ruimtelijke procedure, welke de bevindingen van de verschillende commissies heeft bevestigd.

Op de plek van het huidige afdak stond ooit een schuurtje. Het afdak is een toevoeging uit 1976. Door de onlogische vorm, met een open achterkant op tuinniveau, vormt het, zeker in relatie tot de overige gebouwen, en zeker na de realisatie van de eenheid achter no. 4, een zeer rommelig geheel. De winst van sloop en vervolgens naar achter gerealiseerde nieuwbouw bestaat uit een veel opener pleintje, en een veel ruimer zicht naar achter, inclusief de kerk.

De algemene conclusie is dat de uitbreiding van het museum geen aantasting is van het beschermd dorpsgezicht vanwege de inbedding in de tuin en de terughoudende vormgeving, en het totale beeld een opener karakter krijgt.

- 2. Hoe en in welke mate vormen de bomen, met de walnoot als belangrijkste boom, op het perceel van het Streekmuseum een onderdeel van het historisch dorpsgezicht vanuit:**
- a. Het perceel van het Streekmuseum?; en,**
 - b. Vanuit de openbare ruimte o.a. het pad naar de kerk, kerkhof en kerkplein?**

De milieuaspecten betreffen vooral de flora en de fauna. Ook daarover is, door BTL, een rapportage gemaakt die aantoont dat er geen wezenlijke aantasting plaats vindt van waarden. Die conclusie wordt betwist door de omwonenden, verenigd in het Buurtcomité Bunker Nee.

Gesteld kan worden dat de tuin wat zijn huidige uiterlijk betreft pas in 1976 is gerealiseerd en geen relatie heeft tot enige vroegere situatie, en dat de walnoot op de grens tussen de tuin en het pad langs het kerkhof een zaailing is die ook pas nadien is opgekomen, m.a.w. het is geen doelbewust geplante boom. Omdat de boom nooit systematisch gesnoeid is is de uitgroei enigszins willekeurig. Wel is het zo dat het historisch gezien zo is dat vrijwel elk huis een walnoot in de tuin had staan. Vanwege de te oogsten noten stond zo'n boom wel altijd in het midden van de tuin of het huisweijtje.

De moerbeï achter in de tuin is door achterwege gebleven onderhoud vergroeid tot een deels struikachtige boom, en is verder overwoekerd door andere beplanting. De tuin geeft geen eenduidig beeld. Nieuwe beplanting na realisering van de nieuwbouw dient zo ontworpen te worden dat er wel een eenheid ontstaat, met mogelijk referenties aan vroegere (nuts-)beplanting. Daarbij zou de gedachte niet primair uitgaan naar een sedumdak, dat enigszins wezensvreemd aandoet in de gegeven context, maar aan een tuin met streekeigen beplanting, die overigens ook afkomstig kan zijn uit het assortiment groente. Met bijvoorbeeld kolen is een schitterende tuin te scheppen.

Een belangrijke bepalende factor is de technische haalbaarheid, in die zin dat de draagkracht van het dek van de ondergrondse ruimte een en ander moet toelaten.

In die tuin is ook plaats voor een of meer bomen, mits die zodanig gesitueerd worden dat die niet in het gedrang komen met de nieuwbouw.

De visuele plaats die m.n. de walnoot inneemt is beperkt: het is een solitaire boom van geringe omvang die geen directe relatie heeft tot een van de omgevingsfactoren.

3. Welke alternatieve vormen van uitbreiding en/of referenties kunt u adviseren die geheel of gedeeltelijk tegemoetkomen aan het programma van eisen, het historisch karakter van het Streekmuseum c.q. het dorpsgezicht beschermen en tegemoet komt aan de bezwaren v.w.b. o.a. bouwkundige stijl, behoud walnotenboom?

De in de tuin, na vergraving van het niveauverschil met het voorpleintje, te bouwen ruimte, die dienst gaat doen als ontvangstruimte voor m.n. groepen, en voor de presentatie van collectie, aangevuld met een bescheiden depot, krijgt aan de voorkant een front van beton en glas.

Daarbij is voor de betonnen wand gekozen voor een laagsgewijs stortpatroon waardoor quasi-grondlagen ontstaan. Geadviseerd wordt kiezel te gebruiken zoals die ter plekke in de ondergrond zit, daarbij sterk te letten op de kleur, en die kiezels zichtbaar te maken, waardoor een relatie met de ondergrond en de geologie ter plekke gesuggereerd wordt. De glaspui omvat de entree, en is de drager van de naam van het museum.

Omdat dit gebouw niet hoger wordt dan het huidige tuinniveau en een pseudo-oude muur vervangt, vormt die geen inbreuk op de bestaande situatie. Het gebouw krijgt bovendien een begroeid dak zodat het zich voegt in de omgeving.

Door de geringe hoogte is de nieuwbouw vanaf de Maasberg niet te zien. Alleen op het straatniveau Op de Berg is de wand zichtbaar. De doorkijk naar het achterliggende terrein, inclusief de kerk, blijft gehandhaafd en wordt zelfs beter.

Met de architect is bekeken of, n.a.v. het programma van eisen van het museum, een andere situering mogelijk is. Daarbij is met name gekeken of er een betere of andere ontsluiting mogelijk is van het gebouw, dat immers ook een verbinding krijgt met de bestaande nieuwbouw achter no. 4. Het verplaatsen van de entree is vanwege het gebruik van die eenheid niet realiseerbaar. Het verdient zelfs aanbeveling om de entree juist wel op de nieuwe plek te leggen vanwege de nu heersende onduidelijkheid in de situering van de bouwdelen.

Omdat er tegen de gevel van no. 5, meteen achter de poortopening een afdak gepland wordt voor educatieve activiteiten wordt de binnenplaats toch al voller, ondanks dat dit een herstel is van een oude toestand. Omdat er geen visuele aanknopingspunten te vinden zijn dient dit afdak op een terughoudende manier te worden vormgegeven, met gebruik van hedendaagse materialen. Vanwege de functie als demonstratieplek voor bakactiviteiten betekent dit de aanwezigheid van een schoorsteen. Gelet op de specifieke plaats kan dat betekenen dat, vanwege brandveiligheid, gekozen moet worden voor een hoge schoorsteen, die het beschermde dorpsbeeld aantast. Een heroriëntatie op deze educatieve functie is op zijn plaats. Bekeken moet worden of er een combinatie te maken is met de publieksontvangstruimte in de nieuwbouw, of dat deze activiteit ondergebracht kan worden in de bestaande aanbouw achter no. 5. In de beide laatste opties is een bescheiden schoorsteen mogelijk, die bovendien goed te maskeren is.

Dat zou meteen betekenen dat het afdak niet gebouwd hoeft te worden, waardoor de binnenplaats verder geneutraliseerd kan worden, ook door een zeer eenvoudige bestrating aan te brengen en de pseudo-antieke straatlantaarn te verwijderen. Oude foto's laten, zoals te verwachten is, dergelijk straatmeubilair niet zien. Alle gietijzeren straatlantaarns zijn pas na 1977 geplaatst als ondersteuning van het beschermd dorpsgezicht, terwijl ze in feite een element toevoegen dat zeker voor dit eenvoudige dorpsgezicht ongewenst want niet-historisch verantwoord is.

Dat geldt trouwens ook voor het ijzeren hek.

Waar in de plannen sprake is van het aansluiten van de nieuwbouw op de bestaande bebouwing door hergebruik van baksteen moet bedacht worden dat de huidige tuinmuur pas uit 1976 is en toen bewust rustiek is uitgevoerd maar daarmee eveneens een nieuw element toevoegt. Dat had overigens ook veel te maken met de architect, de heer Brouwers uit Maastricht, die bekend stond om zijn historiserende toevoegingen. Zo zijn bijvoorbeeld de sierankers in de voorgevel van no. 6 niet authentiek maar ook pas in 1976 toegevoegd.

Het hele complex vraagt om een sobere aanpak, qua vorm, maar ook qua materiaal. Bijgevolg kan de aanhechting van de nieuwbouw op de oude massa het best geschieden in terughoudend

gebruikt hedendaags materiaal en niet zoals in de plannen voorzien is door hergebruik van de nu gebezigde veldbrandsteen. Beton met zichtbare kiezels is dan een goede optie, in combinatie met glas. Voor de afzoming van de ondergrondse nieuwbouw op maaiveldniveau is nu voorzien in het plaatsen van grindkorven die begroeid moeten worden. Daarmee wordt de ondergrondse structuur alsnog zichtbaar gemaakt, hetgeen niet wenselijk is.

Om het pad langs het kerkhof te markeren, mede met het oog op de totaal verschillende functies van de onderscheiden terreinen, zou een lage haag geplaatst kunnen worden die de muurvegetatie aan de kerkhofkant niet negatief beïnvloedt. Aan de westkant kan dan geheel afgezien worden van enige accentuering, maar rekening houdend met de bestaande muur van de burens, met het daarachter enigszins verdiept liggende binnenplaatsje, te kiezen voor een licht glooiend terreinverloop.

4. Wordt door de uitvoering van het huidige bouwplan adequaat en passend invulling gegeven aan: "de wens is om de diverse bouwdelen beter op elkaar te laten aansluiten."(*)? Zo niet; Welke maatregelen c.q. aanpassingen zijn nodig om dit wel te bewerkstelligen, binnen de context van het beschermde dorpsgezicht c.q. het historische karakter van een (deel van) de bestaande bebouwing?

**(*) Overgenomen uit de cultuurhistorische quickscan
Op de Berg 4-6, Elsloo.**

Het streekmuseum heeft zich ontwikkeld langs een gebruikelijke lijn: een snel toegenomen aandacht voor de eigen plaats en streek ontwikkelde zich na de Tweede Wereldoorlog op meer plaatsen: er hadden enorme cultuuromslagen plaatsgevonden, en bijgevolg werd de eigen identiteit bedreigd gewaand. Een fenomeen dat op een iets andere manier ook weer de kop opstak na de grote herindelings van gemeenten in Zuid- Limburg in 1982.

Dat betekende de oprichting van het Streekmuseum Schippersbeurs in Elsloo. De opgravingen van de grote Bandkeramische nederzetting, als vervolg op eerdere archeologische verkenningen door Beckers en Beckers kort voor de oorlog zetten Elsloo op de kaart. Ook het in snel tempo verdwijnen van oude ambachten en het traditionele boerenbestaan prikkelden de aandacht en daarmee ook de verzameldrift. Zo ontstond ook hier een verzameling die in volle omvang getoond werd, zonder veel acht te slaan op de context.

Met name het Streekconservariaat dat in 1979 met de musea in Beek en Valkenburg werd opgezet leidde tot een professionalisering in verzamelen en presenteren. Veel van wat toen is opgebouwd, mede door de inzet van een vaste conservator/beheerder is in de jaren negentig van de vorige eeuw teloor gegaan. Dat leidde meteen tot een heroriëntatie waarvoor duidelijke keuzes gemaakt zijn in collectieverwerving, -beheer en -presentatie. Dat ging, en gaat, hand in hand met een professionalisering die zich over alle aspecten van het museum uitstrekt. In dat kader is ook het op een adequate manier kunnen ontvangen van groepen bezoekers, die vervolgens een toelichting en/of rondleiding krijgen, of een nevenactiviteit aangeboden krijgen, noodzakelijk. Het bestaande gebouw is daar per saldo niet geschikt voor vanwege de veel te kleine ruimtes.

De platte doos achter no. 4 zou daar in principe voor kunnen dienen, ware het niet dat die ingezet is als aanvulling op de vaste expositie. Verplaatsing naar de nieuwbouw biedt geen soelaas omdat dan de relatie tot de overige presentatie doorbroken wordt. Bij dat alles blijft het, ook in de toekomst, een manco dat de gebouwen niet onderling verbonden zijn; er moet steeds een oversteek gemaakt worden naar no. 6.

Door te kiezen voor de no's 4 en 5, plus de aanbouw achter no. 4, als presentatieplek voor evocatieve opstellingen en no. 6 te gebruiken voor thematische presentaties ontstaat er een logische opdeling. In de nieuwbouw zou dan expliciet het verhaal op basis van de Collectie Rouvroy verteld moeten worden, gekoppeld aan publieksactiviteiten als opvang, instructie en lezingen.

Een apart punt van aandacht, dat ook met de nieuwbouw niet wordt opgelost, is de depotruimte. In beide gebouwdelen bevinden zich op een keur aan plaatsen bescheiden en onvoldoende adequate opbergruimtes.

Het achter de nieuwbouw gepande depot biedt wat dat betreft geen soelaas voor alle depotstukken. Niet alleen door de bescheiden omvang, maar ook omdat de Collectie Rouvroy door zijn omvang eveneens depotruimte vergt. Daarbij is sprake van veelal in dozen opgeborgen stukken. Wel is, mede vanwege de klimatologische voorwaarden die ter plekke geschapen worden, de opslag van de collectie textiel te overwegen.

Omdat een deel van de in depot bewaarde collectie gebruikt wordt voor presentaties buitenshuis moet nagegaan worden of een extern depot haalbaar is. In wezen hoeft dat geen ingewikkeld gebouw te zijn: een blinde doos die klimatologisch beheersbaar is en voorzien van open stellingen voldoet. Daardoor kan een overzichtelijke en adequate berging plaatsvinden die meteen ook voorkomt dat realia beschadigd raken door het euvel dat de huidige ruimtes kenmerkt: te vol en dus teveel op elkaar gepakt.

Wisseling in de vaste opstelling gebeurt incidenteel en kan goed samengaan met een extern depot.

Het zou bovendien als consequentie kunnen hebben dat de ruimte achter het poortje, rechts in no. 5, waar nu een aantal landbouwvoorwerpen zijn ondergebracht, teruggebracht zou kunnen worden naar een meer schuurachtige uitmonstering, al dan niet met een zoldering van rondhout. Daardoor zou de evocatieve context voor het landbouwalaam versterkt worden.

Op de verdieping zou dan de oude collectie vlasgereedschappen ondergebracht kunnen worden, die immers een sterke en unieke relatie met het Maasland heeft, en aansluit op de presentatie streekdrachten.

Voor het overige is een wisseling van functies van de diverse ruimtes niet aan te bevelen, zodat geconstateerd moet worden dat de nieuwe, beoogde opzet, dus met de nieuwbouw, zorgt voor een helder museum, dat inspeelt op de verwachte bezoekersaantallen waarvan er velen in groepsverband het museum bezoeken. Door de nieuwbouw, die, zoals hiervoor is aangetoond, niet conflicteert met de status van beschermd dorpsgezicht, ontstaat een beter gedefinieerde binnenplaats, met een verhoogd doorzicht op de achterliggende elementen.

De verwachte toename van publiek zal voor enige toename van verkeer zorgen dat echter, conform een daartoe ontwikkeld plan van de gemeente, in de buurt kan worden opgevangen, zeker waar het parkeren betreft. Het is zaak de straat Op de Berg zo verkeersluw c.q. -vrij mogelijk te maken en te houden.

samenvatting

Realisering van een nieuwbouwgedeelte onder de tuin, gecombineerd met een nieuwe entree, voegt aan het museum een element toe dat het geheel beter exploiteerbaar maakt en recht doet aan het verhaal dat het museum aan zijn publiek wil overbrengen. Daarmee is het een waardevolle toevoeging op een cultuurhistorisch pakket waartoe ook de rest van het beschermd dorpsgezicht hoort, inclusief het kasteel met het park en de heemtuin.

conclusie

De uitbreiding van het museum is een gerechtvaardigde ingreep vanuit exploitatie- en presentatieoverwegingen en scheidt ruimtelijk en architectonisch een helderder beeld, dat de professionaliteit van het museum recht doet.

bronnen

Kadernota Welzijn Stein 2006-2009, Stein 2005

Cultuurbeleid in de Gemeente Stein, 2006-2009, Stein, 2005

Strategische toekomstvisie Gemeente Stein 2011-2021

Beleidsplan Volkskundig museum van het Maasland, Streekmuseum
Schippersbeurs Elsloo, 2012-2017 (Concept)

Cultuurhistorische quickscan Op de Berg 4-6 Elsloo, Coen Eggen
november 2011

Steunpunt Archeologie en monumentenzorg Limburg, verslag
21 dec. 2011, verzonden 19 jan. 2012

Flora- en faunaonderzoek Uitbreiding Streekmuseum, Gemeente
Stein; BTL/advies, 28 nov. 2012

Ruimtelijke onderbouwing t.b.v. omgevingsvergunning
'Streekmuseum Schipperbeurs', gemeente Stein.
Tonnaer omgevingsrecht, Eindhoven, Maastricht Airport,
3 dec. 2012

colofon

object:	Uitbreiding Streekmuseum Elsloo
onderwerp:	Haalbaarheids- en wenselijkheids onderzoek
opdrachtgever:	Gemeente Stein
datum:	februari 2013
uitvoering:	Coen Eggen
vormgeving rapportage:	bureau paul smeets bno geulle